

— ΠΕΝΤΑΣΥΛΛΑΒΟΙ —

ΓΥΡΩ Η ΜΑΥΡΙΛΑ

Γύρω, ἡ μαυρίλα,
μέσα, ἡ καρδιά μου·
στὸ πάτημά μου
τρίζουν τὰ φύλλα.

Νερό, ἀργοκύλα.
Στολίδια γάμου
ξεσκίδια χάμου·
ἀνατριχίλα.

Μέσ' στὸ βιβλίο
σκυμμένα μάτια,
καὶ δὲ διαβάζω·

σιωπή, ἐρμιά, κρύο.
Πέρα; Παλάτια. . .
Σκοινιά. Σπαράζω.

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Τὸ χιόνι, ὦ χιόνι !
Ἡ χώρα, ὁ κάμπος
σὰ μιᾷς νεράϊδας
φόρεμα. Θάμπος.

Τὸ χιόνι, ὦ χιόνι !
Οἱ δρόμοι, οἱ κῆποι
σὰ μιὰ ταφόπετρα
ὥς πέρα. Λύπη.

Τὸ χιόνι, ὦ χιόνι !
Παιγνιδιοῦ τρέλα,
πάλαιμα, νέοι,
γέροι, ἔλα, γέλα !

Τὸ χιόνι, ὦ χιόνι !
 Ἀθήνα, κοῖμα !
 Πάει στὸ γυμνό σου
 κορμὶ ἓνα ντῦμα ;

Τὸ χιόνι, ὦ χιόνι !
 Λιόκαλη Ἀθήνα,
 νεκροστολίδια
 τάμωιστα κρίνα.

Τὸ χιόνι, ὦ χιόνι !
 Σ' ὅλα, ἄσπρο ἀφιόνι,
 καὶ στὰ ὄνειρά μου
 καὶ στὴν καρδιά μου
 σάβανο. Μόνη.

ΤΗΣ ΕΓΓΟΙΑΣ ΜΠΟΛΙ

Τῆς ἔγγοιας μπόλι
 πὺν τρώς, μακριά μου !
 Στὸ περιβόλι
 μὲ τὰ ὄνειρά μου.

Ἀραξοβόλι.
 Κανεῖς κοντά μου.
 Ἀφῆστε μου ὅλη
 τὴ μοναξιά μου.

Δὲν εἶμαι, ἀκοῦτε ;
 πετούμενο, οὔτε
 φύσημα ἢ φύλλο.

Χωρὶς ἀνθὸ
 ζῶ δέντρου ὀρθὸ
 καὶ γκριζο ξύλο.

ΠΑΛΕ ΣΑΝ ΠΡΩΤΑ

Πάλε σάν πρωτα.

Μὴ ρωτᾷς. Πρώτα
τὸν κόσμο πῶχει
τὸ βιὸς τῆς μέρας
καὶ τῆς νυχτιᾶς.
(Ἄκου, ὁ ἀγέρας !)
Μὰ ἐμέναν' ὄχι,
μὴ με ρωτᾷς !

Φοβᾶμαι. Κράτα
μ' ἀπὸ τὸ χέρι
πάλε. Ποιὸς ξέρει. . .
Γερατειά, νιάτα,
κι ὅλα χαμένα.
Φοβᾶμαι. Ὀϊμένα !
Κοντά μου στέκα
πάλε, γυναίκα. . .

Φοβᾶμαι. Ἀπάλιωτο
κάτι, σάν ἄλιωτο
μέσα μου χιόνι,
καὶ μὲ παγώνει.
Κάτι σὰ δράκος
πλάϊ μου, καὶ πέρα
κάτι σὰ λάκκος.
Παντοῦ φοβέρα.

Φοβᾶμαι, Σκίψε
πάλε σ' ἐμένα,
μπροστά μου στάσου,
λυπήσου, κρύψε
μὲ 'στὴν ποδιά σου
πῶχει τὴ χάρη
κ' εἶναι σκουτάρι
πολεμικὸ

καὶ διαφεντεύει,
καὶ ποὺ γιαιτρεύει
σὰ νὰ εἶναι βότα—
νο τὸ κακό.

Πάλε σὰν προῶτα.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΓΕΝΝΗΤΑ

Τραγούδια ἀγέννητα
λογῆς λογῆς,
τῆς νύχτας ὄνειρα
καὶ τῆς αὐγῆς,
κλεισμένα στόματα
μαστιχοκέρινα,
μπουμπούκια, χρώματα
σβυσμένα, ἀέρινα . . .
Πάει, θὰ σὲ χάσω,
θεϊκὸ γιορτάσι !
Γιὰ νὰ σᾶς πλᾶσω
μὲ τὴν πνοή μου
ἢ ἀθλία ζωή μου
δὲ θὰ μοῦ φτάσῃ.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ